

Arrest

nr. 236 646 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X handelend in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij(en) de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn verzoek om internationale

bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 24 juni 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat zijn vader, die de Albanese nationaliteit heeft, in België een verzoek om internationale bescherming indiende op 5 oktober 1999. Op 13 december 1999 ontving zijn vader een kennisgeving waarin zijn verzoek onontvankelijk werd verklaard. Op 16 december 1999 vatte zijn vader de beroepsprocedure aan. Op 5 februari 2002 werd zijn vader gehoord en op 28 februari 2002 werd de aanvankelijke weigeringsbeslissing bevestigd. Het beroep tot nietigverklaring, dat bij de Raad van State aanhangig werd gemaakt, werd op 11 mei 2005 middels een arrest verworpen. Zijn moeder, die de Russische nationaliteit heeft, diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2001. Op 2 februari 2001 ontving zijn moeder een kennisgeving waarin haar verzoek onontvankelijk werd verklaard. Op 7 februari 2001 vatte zijn moeder de beroepsprocedure aan. Op 20 februari 2001 werd zijn moeder gehoord en op 8 maart 2001 werd de aanvankelijke weigeringsbeslissing bevestigd. Het beroep tot nietigverklaring, dat bij de Raad van State aanhangig werd gemaakt, werd op 5 februari 2004 middels een arrest verworpen. Op 5 januari 2018 diende zijn moeder een tweede verzoek in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit volgend verzoek werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontvankelijk verklaard op 3 augustus 2018. Na een persoonlijk onderhoud op 12 september 2018 nam het CGVS in het dossier van zijn moeder op 31 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat zijn moeder aanhangig maakte tegen deze beslissing van het CGVS werd op 25 februari 2019 middels een arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een bevestiging van de weigeringsbeslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen die in zijn naam werden afgelegd door zijn ouders blijkt dat zij de volgende motieven inroepen: (i) de vluchtmotieven die indertijd werden ingeroepen door zijn vader zijn nog altijd bestaande en hebben zo ook invloed op verzoeker, (ii) zijn moeder vreest dat ze in Rusland als een landverraadster zal aanschouwd worden omwille van haar verblijf en verzoek in België, (iii) de houding van Rusland tegenover Albanen is haatdragend, (iv) zijn vader is intussen het voorwerp geworden van een bloedvete en (v) een vertrek uit België zou zijn algemene ontwikkeling verstoren. Ter staving van zijn verzoek werden geen documenten voorgelegd.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal heeft onderzocht of de minderjarige vreemdeling al dan niet eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De door verzoeker aangebrachte elementen werden in het licht van het voorgaand artikel onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij op 25 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. In de pleitnota van 25 mei 2020 wordt het volgende aangevoerd en benadrukt: “De ouders van verzoeker dienden in naam van Al.(...) een nieuw verzoek tot internationale bescherming in. het kind is geboren binnen een gemengd huwelijk. De vader A.(...) is nl. Albanees en de moeder is van Russische afkomst. Hierdoor werd het gezin verstoten door beide families en vreesden zij achtervolging bij terugkeer. De vraag stelt zich: naar waar moeten ze terugkeren – Albanië of Rusland? Moeder Y.(...), is een verstandige vrouw. Dit bewijzen ook de stukken die gevoegd werden bij hun regularisatieaanvraag o.b.v. art. 9bis, doch door de onzekere situatie waarin zij zich al jaren bevinden en de vrees die zij koestert t.a.v. haar overheid (door hun gemengd huwelijk), heeft verzoekster een vrees ontwikkeld voor de overheid in het algemeen. Tevens staan beide kinderen, zowel Al.(...) als Ar.(...), onder toezicht van de Jeugdrechtbank. De angst die deze onzekere situatie heeft teweeggebracht, heeft complottheorieën in het hoofd van zijn moeder doen ontstaan, wat uiteraard een enorme weerslag heeft op de kinderen. Gelet op deze uitzonderlijke situatie waarin het gezin zich bevindt, zal u wel het verzoek tot internationale bescherming positief willen bevinden en Al.(...) het statuut van vluchteling dan wel het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen.”

De Raad stelt vast dat in voormelde pleitnota geen valabele argumenten worden aangebracht die afbreuk vermogen te doen aan hetgeen in de beschikking van 11 februari 2020 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Men beperkt zich in de pleitnota immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het toelichten van huidig verzoek om internationale bescherming van verzoeker Al.B., een door zijn ouders vergezeld minderjarige die zich, zo stelde ook de commissaris-generaal op goede grond vast, bij huidig verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk baseert op de asielmotieven eerder door zijn ouders aangehaald, alsook het formuleren van enkele algemene opmerkingen welke niet of nauwelijks verband houden met voorliggend verzoek om internationale bescherming –zoals waar in de pleitnota o.a. gewezen wordt op het feit dat verzoeker en zijn zusje in België onder toezicht van de jeugdrechtbank staan en waar erop gewezen wordt dat hun moeder Y. een verstandige vrouw is en dit uit de stukken van haar aanvraag 9bis blijkt en zij met complottheorieën in haren hoofde te kampen heeft-, zonder dat in de pleitnota evenwel *in concreto* wordt ingegaan op en er

daadwerkelijk (inhoudelijke) repliek wordt geformuleerd op de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar men in de pleitnota de vraag doet rijzen naar waar zij moeten terugkeren, Albanië of Rusland, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en wijst hij erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij. Verzoekende partij, Russisch staatsburger, brengt evenwel geen eigen feiten aan, los van de vluchtmotieven door haar ouders aangehaald in wiens hoofde het Commissariaat-generaal eerder bij hun verzoeken om internationale bescherming weigeringsbeslissingen heeft genomen welke definitief zijn, die een apart verzoek rechtvaardigen. Ze brengt geen dergelijke feiten of elementen aan waarmee in haar hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie wordt aangetoond.

De Raad treedt dan ook, gelet op het hetgeen voorafgaat, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2020 aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS